

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 maja 2014 r.,
sprawy: P. Z. skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu narkomanii, S. T. skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca
2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii
z powodu kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 listopada 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B.
z dnia 23 stycznia 2013 r.;

postanowił :

- 1. oddała obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanych w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 23 stycznia 2013 r., skazani zostali: I. P. Z. za przestępstwo z art. 56 ust 3 ust. z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. – na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki na kwotę 100 zł.; na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono

przepadek korzyści majątkowej w kwocie 39.200 zł; II. S. T. za przestępstwa: 1) z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii – na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki na kwotę 100 zł,

2) z art. 56 ust 3 cyt. ustawy – na karę 1 roku pozbawienia wolności, łącznie na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wnieśli m.in. obrońcy oskarżonych P. Z. i S. T. oraz prokurator na niekorzyść m.in. tych oskarżonych.

Apelacja obrońcy P. Z. podnosiła zarzut obrazy przepisów postępowania – art. 237 §2 k.k., art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art., 410 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary.

Apelacja obrońcy S. T. zarzucała błąd w ustaleniach faktycznych oraz obrazę przepisów postępowania – art. 4 § 2, art. 7 i art. 424 § 1 k.p.k.

Apelacja prokuratora podnosiła zarzut obrazy prawa materialnego – art. 4 § 1 k.k., art. 45 §1 k.k. i art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 20 listopada 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok: w stosunku do S. T. w ten sposób, że:

- a) uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z pkt XV;
- b) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XIV uznał go za winnego tego, że w dniu 30 maja 2009 r., w B., w zamiarze uczestnictwa w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych czynił przygotowania do przestępstwa kwalifikowanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2015 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w ten sposób, że złożył u P. K. zamówienie na zakup amfetaminy o wadze 3 kilogramów, to jest przestępstwa kwalifikowanego z art. 57 ust 2 cyt. ustawy: za ów czyn na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności;
- c) czyn przypisany oskarżonemu w pkt XIII zakwalifikował z art. 56 ust 3 cyt. ustawy (w brzmieniu obowiązującym stosownie do treści opublikowanej w Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z 2005 roku) w zw. z art. 4 § 1 k.k., te przepisy przyjął za podstawę skazania, zaś za podstawę wymiaru kary przyjął przepisy art. 56 ust 3 cyt. ustawy (w brzmieniu j.w.) w zw. z art. 4 § 1 k.k., a

wymierzoną karę pozbawienia wolności złagodził do wymiaru 1 roku i 6 miesięcy;

- d) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego S. T. kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

w stosunku do oskarżonego P. Z. w ten sposób, że z opisu czynu ciągłego przypisanego mu w pkt. XII i składających się na ten czyn zachowań wyeliminował zwroty „nie mniej niż” i „nie mniejszą niż”, czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do treści opublikowanej w Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z 2005 r.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., te przepisy przyjął za podstawę skazania, za podstawę wymiaru kary przyjął przepisy art. 56 ust. 3 cyt. ustawy (w brzmieniu j.w.) w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., zaś wymierzoną za ten czyn karę pozbawienia wolności złagodził do wymiaru 3 lat i 6 miesięcy; w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasacje wnieśli obrońcy skazanych P. Z. i S. T.

Obrońca skazanego P. Z. zarzucił:

- rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- I. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, a przede wszystkim zarzutu zgłoszonego na rozprawie w dniu 20 listopada 2013 r. w zakresie obrazy przez Sąd I instancji przepisów postępowania tj. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającej na braku uzasadnienia przyjętej wobec skazanego P. Z. kwalifikacji prawnej czynu, za który został skazany i zakwalifikowaniu go w związku z art. 65 § 1 k.k.,
- II. art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zbiorcze i ogólnikowe ustosunkowanie się do zarzutów podniesionych przez obrońców, brak uzasadnienia dlaczego zarzut obrazy przepisów postępowania dotyczący art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. nie jest zasadny.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Obrońca skazanego S.T. zarzucił:

- rażąco naruszenie przepisów prawa, a mianowicie:

art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na tym, że Sąd Okręgowy w wyniku nierzetelnego rozpoznania środka odwoławczego nie poddał wszechstronnej i wnikliwej analizie, ani nie ustosunkował się w sposób wyczerpujący w uzasadnieniu wyroku do stawianych w apelacji zarzutów dotyczących:

- braku możliwości procesowego wykorzystania zgromadzonych w postępowaniu materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych oskarżonego P. K., co do osoby S. T. (wobec której Sąd w stosownym terminie nie wydał postanowienia o zarządzeniu lub legalizacji takiej kontroli), poprzez posłużenie się nimi w trakcie przesłuchania pierwszego z ww. wymienionych, a tym samym „przemycenie” do procesu dowodu zdobytego w sposób sprzeczny z ustawą, który - w sposób niedopuszczalny - wytyczył następnie kierunek postępowania organów ścigania i posłużył do zdobycia kolejnych dowodów,
- braku możliwości posłużenia się przez funkcjonariuszy Policji w trakcie przesłuchania P. K. jedynie stenogramami rozmów telefonicznych, nie dysponując przy tym samymi nagraniami, w sytuacji niemożności zastępowania w procesie nagrań takimi zapisami, a przez to wpływanie na wypowiedzi podejrzanego środkami niedopuszczalnymi, narzucającymi odpowiedź, a więc niedozwolonymi w rozumieniu art. 171 § 1 k.p.k.,
- naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień P. K., mimo wskazywania ich zmienności i niekonsekwencji,
- nienależytego uargumentowania przez Sąd Okręgowy swojego stanowiska w części motywacyjnej wyroku.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

I. Co do kasacji obrońcy skazanego P. Z.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Brak podstaw do przyjęcia, że doszło do rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Treść uzasadnienia wyroku sądu Apelacyjnego nie

pozostawia wątpliwości, że podniesione w apelacji obrońcy zarzuty zostały przez ten sąd należycie rozpoznane, a następnie wszechstronnie rozważone, do wszystkich istotnych okoliczności i twierdzeń Sąd II instancji ustosunkował się. Sąd odwoławczy podzielił stanowisko sądu pierwszej instancji w zakresie ustaleń faktycznych dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu oraz kwalifikacji prawnej, z korektą wynikającą z zastosowania art. 4 § 1 k.k., tym samym odwołał się do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego i zaakceptował ustalenie sądu pierwszej instancji co do charakteru wpłat dokonanych przez S. A. na rachunek bankowy P. Z. Brak jest zatem przesłanek do przyjęcia, że doszło do niepełnego czy nierzetelnego rozpoznania środka odwoławczego.

II. Co do kasacji obrońcy skazanego S. T.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Analiza treści zarzutu i części motywacyjnej skargi kasacyjnej wskazuje, że skarżący powtórzył zarzuty i argumentację apelacji. Tymczasem uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Apelacyjny dokonał pełnej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Okręgowego, wnikliwie i dokładnie przeanalizował zarzuty i wnioski apelacji, wskazał czym kierował się uznając je za niezasadne bądź zasadne.

Oczywiste jest zatem, że sąd odwoławczy prawidłowo wywiązał się ze swoich obowiązków wynikających z treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Wbrew sugestiom skarżącego nie można utożsamiać faktu niepodzielenia zasadności podniesionych w apelacji zarzutów z rażącym naruszeniem wskazanych w kasacji przepisów prawa procesowego.

Z uwagi na brak merytorycznych argumentów godzących w istotę orzeczenia Sądu odwoławczego, dzielając stanowisko przedstawione przez prokuratora w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy oddalił obie kasacje jako bezzasadne w stopniu oczywistym.

